

op til at blive en Mønstergaard og i det hele gjorde sin Skyldighed som velvoksent Mandfolk. Imens laa Broderen bleg og stille paa sin Baare ude i Parken, omsværmet af sine Venner Fuglene, som aad af hans Haand. Han følte sig slet ikke ulykkelig, pintes kun af dumme Menneskers Medynk og af Tanken paa Faderens Elenighed. Jeg har selv set ham. Han var vel dengang en atten-nitten Aar, og jeg har aldrig kunnet glemme det forklarede Udtryk i hans Ansigt. Det var, som stod der en Lysglans om hans hele hjælpeløse Skikkelse. Til Erstatning for den Førlighed, der var bleven ham berøvet, havde han faaet hin sjette Sans, der skænker Sjælen dens dybeste Nydelser. Den kluntede Dreng med den mutte Trolde i Øjet var bleven — ja, en Stakkel, hverken Mand eller Kvinde, hverken Barn eller Voksen, men et Menneske, i hvis Blik Uendeligheden afspejlede sig i al sin Klarhed, Dybde og Ro. Og jeg maatte tænke paa hans Fader, hvem Samvittigheden, dette hæsle Spøgelse, havde drevet ind i Mørket, fordi han ikke havde ejet Troen, den sande Tro, Troen paa Naturen, den rige, den vise og miskundelige, som veed Raad for alt, som gavmildt erstatter paa den ene Led, hvad vi har mistet paa den anden, som — —.»

Skolelæreren blev afbrudt i sin Læsning ved, at Sognefogden kom ind.